

Utorok 1. týždňa

Mk 1,21-28

Pôst a jeho poslanie

Zdôrazniť to, že Ježiš chce aby sme sa snažili o dokonalosť.

Chce aby sme sa tešili z jeho prítomnosti medzi nami i v nás

Väčšina z nás si iste pamätá na dobu, keď mala doma čiernobiely televízor. Všetko v ňom videli dvomi farbami. Ľudia, zvieratá, príroda, nič nebolo odlíšené od seba. Ale my sme boli radi, že sa môžeme na niečo pozerat', a tak sme boli spokojní. Často počujeme od ľudí, že život nie je čiernobiely, ale pestrofarebný, a preto sa musíme na neho takto pozerat'. Mnohé udalosti i v našom živote, ktoré sme prežili, boli ako farebný film. Či to bolo to dobré, čo sme vykonali, alebo menej dobré, čo sme možno spočiatku ani nechceli urobiť. Každý z nás by určite vedel o tom veľa rozprávať.

Ježiš v dnešnom evanjeliu učí v Kafarnaumskej synagóge. Všetci čo boli prítomní, žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci. Vidíme, ako ľudia dokázali rozlíšiť Ježiša od zákonníkov a pritom navonok nebol vôbec výnimočný. A práve bol v synagóge človek posadnutý nečistým duchom. Ten vykrikol: „**Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý:**“ **Ježiš mu, ale prísne rozkázal: „Mlč a vyjdi z neho! Nečistý duch ním zalomcoval a s veľkým krikom z neho vyšiel“** (Mk 1,24-26).

Ježišove slová konali skutočné zázraky. Oslobodili človeka od posadnutosti. Títo démoni boli chápaní v očiach Ježišových súčasníkov ako temné sily, pred ktorým si nebol istý žiaden ľudský život. Z ich moci sa už posadnutý nikdy nemohol sám vyslobodiť. Preto sa ich tak ľudia báli. Ale ako počujeme z evanjelia na Ježišovo slovo sa nemôžu udržať všetky tieto mocnosti. Sami často pociťujeme tento boj, ktorý prežívame vo svojom vnútri. Títo „nečistí duchovia“ sa nevzdávajú. Bránia sa v nás, a snád' sa odhalia až v okamihu, keď počujeme Ježišove slovo. Ani my nie sme úplne slobodní od tohto ducha, ktorý je proti životu. Ježišovo slovo sa nedá ničím prehlušiť a zmiast'. Žiadna sila ho nedokáže zastaviť. To zbadali aj jeho súčasníci.

Teraz sa opýtajme každý sám seba, ako často bojujeme s takýmto nečistým duchom, ktorý nás oberá o vnútorný pokoj. Nemáme pocit, že sa bránime týmto Ježišovým slovám, ktoré nás oslobodzujú. V našich rodinách sme

často svedkami toho, ako sa žije s Bohom, alebo bez neho. Nemusíme vôbec poukazovať na iných ľudí, ale stačí sa zamyslieť nad svojimi postojmi a postojmi našich blízkych. Neboli sme aj my v takej situácii, keď sme otvorene hovorili Bohu: Prečo sa o nás nestaráš tak, ako to chceme my, ale máme konať tak, ako to chceš ty? Prečo nezasiahneš vtedy, keď to najviac potrebujeme, a cítime, že si od nás ďaleko? K čomu sú tie nespočetné skúšky života? Nestačí predsa jedna, dve, aby sme samy vyskúšali, čo dokážeme. Takéto a im podobné otázky sa nám môžu niekedy tlačíť do mysle. Nie je to zlé. Len my si máme dávať správne otázky na Boha, aby sme potom rozumeli udalostiam, ktoré sa uskutočnia.

V tomto je nám vzorom Panna Mária. Jasne nám to ukazuje, keď ju anjel oslovil, že počne a porodí Božieho Syna. Vtedy sa pýta anjela: „Ako sa to stane?“ A nie prečo sa to stane! Vidíme, že Mária verila Božiemu slovu od počiatku, len jej neboli jasné spôsoby tohto konania. Ježišove slová nás môžu niekedy prekvapiť, ba aj zaskočiť. Vždy však majú svoju silu.

Čo nám môžu pripomenúť farebný a čiernobiely televízor. Ježiš tiež vidí človeka ako pestrého a nie ako bieleho alebo iba čierneho. On nás neodsudzuje, ale naopak nám pomáha. Skúsme sa i my pozerat' na tento svet tými farbami, aké skutočne v sebe obsahuje. Ježiš to vedel a poznal, preto dokázal pomáhať ľuďom.

Amen.